

मिष् = मिक् nur in निर्मेद्यमाने Nass (auch Samen) entlassend: निर्मेद्यमानो मधवन्द्वे दिव् श्रोत्रिष्ठं दधिषे शवः RV. 8,4,10. निर्मेद्यमाना अन्वेन पात्रसा 2,23,13. — Vgl. मेघ.

मिङ्गल in der Stelle: तिमिमिङ्गल ° Suçā. 1,206,17 wohl nur Druckfehler für तिमिङ्गल.

मिचिता f. N. pr. eines Flusses, v. l. für निचिता VP. 182, N. 17.

मिच्छक (?) m. N. pr. eines buddhistischen Patriarchen LIA. II, Anh. IV.

मिक् मिच्छति (उत्क्षेपे; वाधे Vop.) Dhātup. 28, 16.

मिञ् मिञ्जयति sprechen oder leuchten Dhātup. 33, 83. Wird von Einigen ausgelassen.

मिञ्जकामिञ्जक (मिञ्जका + मिञ्जक) n. sg. N. pr. eines aus Rudra's Samen stammenden Paares MBh. 3, 14523, 14528.

मिणिमण (onomatop.) adj. undeutlich durch die Nase sprechend (wie bei Wolfsrachen, Hasenscharte u. dgl.) Suçā. 1, 89, 11. 237, 8. 319, 14 (मिन्मिन Berl. Hdschr.). Davon nom. abstr. ° ल n. Çāñg. Sām. 1,7,70.

मित् (von 1. मि) f. ein aufgestellter Pfosten, Säule RV. 10,18,12. — Vgl. गर्त°, उप°, प्रति°.

1. मित (partic. von 3. मा) 1) adj. Vop. 26, 119. P. 7, 4, 40. श्रेणि u. s. w. werden mit मित componirt gaṇa कृतादि zu P. 2, 1, 59. Accent eines auf मित ausgehenden comp. P. 6, 2, 170. a) abgemessen, begrenzt, messend, ein bestimmtes Maass habend: मिता भूः पत्यापाम् das Meer begrenzt die Erde Spr. 461, v. l. अनराणि तु षट्शुद्रापत्री ब्रह्मणो मिता misst —, besteht aus 34 Silben RV. Prāt. 16, 7. मानान्तरार्धेन मितो शलाकाम् im Maasse gleichkommend Sūras. 6, 20. (मन्वत्तरैः) एभिर्मितः कल्पो युगसकलपर्ययः Bhāg. P. 8, 13, 37. उच्छ्रायाद्विगुणमितो त्यक्त्वा भूमिम् zweimal so viel VARĀH. BṚH. S. 53, 76. हस्तमितं खावा श्वभम् 92. द्यङ्गुलमितो ऽतिकोशः 88. 11. पर्वमित (द्वि) 79, 34. अष्टैस्तारकामितैः in so viel Jahren als das Maass der Sterne angiebt 98, 3. कुण्ड ° P. 6, 2, 170, Sch. सकलमितमस्तकं so v. a. tausend PAÑĀR. 2, 2, 41. मितैस्तस्माच्छतगुणैस्तत्र सुन्दरमन्दिरैः hundred Mal so viel 1, 7, 55. वस्वष्टाष्टमिते शके in Jahre 888 der Çāka-Aera BHĀṬĪPT. zu VARĀH. BṚH. am Ende. भेदैरब्धिमितैः so v. a. sieben Z. f. d. K. d. M. 4, 324. अन्तयं तूणारं सिद्धिमितं तव einer Zauberkraft gleichkommend KATHĀS. 46, 78. — b) abgemessen so v. a. mässig, kärglich, wenig: मितं ददाति हि पिता मितं माता मितं मुतः । अमितस्य हि दातारं भर्तारं का न पूजयेत् ॥ Spr. 2198. मितं भुङ्क्ते संविभ्रयाश्चितेभ्यो मितं स्वपितृमितं कर्म कृत्वा 4717. चतुर्थकालमग्नीयादन्तारलवणं मितम् M. 11, 109. तुरगैर्मितैः RĪĠA-TAR. 5, 458. मितपुण्यता 1. 158. अयकाश Inschr. in Journ. of the Am. Or. S. 7, 12, Çl. 44. पृष्ठः सत्यं मितं ब्रूते in wenigen Worten Spr. 2344. गिरः RAGH. 9, 44. मितैर्वचोभिः Verz. d. Oxf. H. 213, b, No. 508. मितो मुग्धबोधस्य टीकाम् gedrängt, kurz 174, b, No. 393. गोपालगोपीस्तदक्त्रे विनीलमितलोचनाः wohl klein PAÑĀR. 3, 7, 33. — c) ermessen, erkannt, erforscht: अमेयो मितलोकास्त्वम् RAGH. 10, 18. — 2) m. Bez. eines best. göttlichen Wesens (neben संमित) JĀĠN. 1, 284. — Vgl. अ° (unermesslich, unberechenbar gross. unendlich —, sehr viel: अमितात्मन् MBh. 3, 11924. बल HARIV. 13974. VARĀH. BṚH. S. 34, 13. 70, 6. 81, 29. 104, 41. अमितं कर्म कृत्वा Spr. 4717. ohne bestimmtes Maass VARĀH. BṚH. S. 53, 16. अमितत्व n. Unermesslichkeit HARIV. 13976), 1. सु°.

2. मित partic. von 1. मि s. das. und vgl. 2. सुमित.

मितंगम (मितम्, adv. von 1. मित, + गम) adj. f. अा gemessenen Schrittes gehend: °गमः, °गमा हस्तिनी P. 3, 2, 38, VArtt. 1, Sch. m. f. Elephant ÇKDR. und WILSON.

मित्तु (2. मित + तु) adj. der wohlgefügte —, feste Knie hat: स वङ्गिभिर्भक्षभिर्गोषु शश्वन्मित्तुभिः पुरुक्त्वा जिगाय RV. 6, 32, 3. मित्तुभिर्नमस्वरियाना 7, 95, 4. अनमीवास इक्ष्या मदत्तो मित्तुवो वरिमन्ना पृथिव्याः 3, 89, 3.

मित्तु (2. मित + 2. द्रु Läufer so v. a. Fuss, Bein) UNĀDIS. 1, 35 (oxyl.). P. 3, 2, 180, VArtt. (= मितं द्रवति). 1) adj. der feste Beine hat, ein tüchtiger Läufer Nir. 12, 44. परि त्मना मित्तुरेति हेता RV. 4, 6, 5. त्मना देवेषु विविदे मित्तुः 7, 7, 1. वाजिनः 38, 7, 10, 64, 6. भवन्ति सत्या समिथा मित्तो 9, 94, 4. — 2) m. Meer TRĪK. 1, 2, 8. H. 1073.

मितधज (1. मित + धज) m. N. pr. eines Fürsten Bhāc. P. 9, 13, 19, 20.

मितभाषितर (1. मित + भा°) nom. ag. wenig sprechend MBh. 4, 165.

मितभाषिन् (1. मित + भा°) 1) adj. wenig sprechend RAGH. 1, 7. — 2) f. °भाषिणी Titel zweier (kurzer) Commentare HALL 73. COLEBR. Misc. Ess. II, 432.

मितभुक्त (1. मित + भुक्त) adj. mässig essend, mässig im Essen Spr. 4019.

मितभुज् (1. मित + 4. भुज्) adj. dass. M. 11, 75. JĀĠN. 3, 204.

मितमात (1. मित + म°) adj. einen beschränkten Verstand habend Spr. 2887. Verz. d. Oxf. H. 212, a, 13.

मितमेघ (2. मित + मेघा) adj. festwurzelnde Kraft habend: उतयैः VĀLAKH. 3, 5.

मितपच (मितम्, acc. von 1. मित, + पच) adj. f. अा P. 3, 2, 34. Vop. 26, 55. 1) wenig kochend, mässig gross (ein Kochgeschirr): स्थाली DAÇAK. 135, 11. — 2) karg, geizig AK. 3, 1, 48. H. 367. HALĀ. 2, 192. Spr. 2338. अ° BHĀṬĪ. 6, 97. Vgl. किंपच, किंपचान, वडुपाक्य.

मितराविन् (मित + रा°) adj. zur Erklärung von मरुत् Nir. 11, 13. DURGA erläutert: मितं नाम प्रसिष्टं (also 2. मित) यथा तेषां योग्यं रवितुं तथा र-वन्ति; nach Andern aber ist अमितराविन् ohne Maass brüllend zu lesen.

मितराचिन् (मित + रा°) adj. zur Erklärung von मरुत् Nir. 11, 13.

मितवाच् (1. मित + वाच्) adj. wenig redend WILSON.

मितशापिन् (1. मित + शा°) adj. mässig schlafend MĀRE. P. 95, 1.

मितानर (1. मित + अन्तर) 1) adj. a) in gebundener Rede abgefasst, metrisch: अन्थ Nir. 1, 9. RV. Prāt. 12, 9. An beiden Stellen auch अ°. — b) kurz und bündig (von Reden): मितानरं चिरव्यवस्थापितवागभाषत KUMĀRAS. 3, 63. — 2) f. अा Titel verschiedener kurz gefasster Commentare Verz. d. Oxf. H. 163, a, N. 1. 390, a, No. 29. 273, a, No. 647. 273, a, 38. 279, a, 15. STENZLER in der Vorrede zu JĀĠN. V. fg. Verz. d. B. H. No. 1025. 1028. 1170. HALL 94. 171. 174. 175. 192. GILD. Bibl. 510. fg. °कारं Verz. d. Oxf. H. 277, a, 12. °व्याख्यान 113, b, 35. 262, b, No. 632. मितानरायाः सिद्धात्संग्रहः 263, b, No. 635. Vgl. ऋजु°.

1. मितार्थ (1. मित + अर्थ) m. Gemessenes, Wohlerwogenes: °भाषिन् SĀH. D. 88.

2. मितार्थ (wie eben) adj. gemessen —, vorsichtig zu Werke gehend; Bez. einer Art von Abgesandten (दूत) KĀM. NĪRIS. 12, 3. SĀH. D. 86. मितार्थक m. dass.: मितार्थभाषी कार्यस्य सिद्धिकारी मितार्थकः 88.